ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI: 17

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

HİKÂYE

Meslekdaş

Elinde cep feneri tutan bir adam, kendi kendine:

— Bir "Yale" kilidi, diye söylendi. Bununla hayli vakit geçirmek mecburiyetinde kalacağım.

Sonra, paltosunun iç cebinden bir matkap çıkardı ve sessizce evin kapısına dayadı. Gayet soğukkanlı hareket etmesi, uzun senelerdenberi aynı meslekte bulunduğunu gösteriyordu. Bir an sonra matkapı tekrar yerine soktu ve onun yerine ufak bir testere çıkarıp, açtığı delikten başlayarak, kilidin etrafındaki tahtayı kesmeğe başladı. Aradan henüz on beş dakika bile geçmemişti ki, işini bitirdi; kilidi çıkardı ve cebine soktu. Bunun üzerine kapıyı yavaşça açtı.

"Engeros - Jordan" cep saatleri acentesinin bulunduğu daire, zifiri karanlıktı. İçeri giren adam, gürültü yapmamaka çalışarak koridordan geçti ve sağ tarafta bulunan bir kapının tokmağını tuttu. Kapı kapalıydı. Cebinden bir kaç anahtar çıkardı ve bunları birer birer tecrübe ettikten sonra kapıyı açmağa muvaffak oldu.

Müdüriyet odası, gayet itinalı döşenmişti. Burada oturan adamın zevk sahibi olduğu, daha bir bakışta anlaşılıyordu. Koltuklar geniş ve temizdi. Şöminenin üstünde bronz bir Buda heykeli duruyordu. Sağ tarafta, muazzam bir çiçek vazosu vardı. Bunun hemen yanıbaşında da, içeriye giren adamın hedefi olan büyük bir kasa bulunuyordu.

İçeriye giren adam, kasaya dikkatle baktı ve elindeki cep fenerinin ışığı ile kilidi gözden geçirdi. Sonra tekrar kendi kendine söylendi:

— Önden bir şey ümit etmek imkânsız. İşe yan taraftan girişmek icabedecek!

Bol paltosunun altından ufak bir çanta çıkardı. İçinden bir oksijen apareyi aldı. Ayarını yaptıktan sonra, borunun ucuna bir kibrit çaktı ve bir müddet bekledi. Aradan henüz bir kaç saniye geçmişti ki, borudan kuvvetli bir alev fışkırdı.

Adam, cep fenerini sol eline aldı ve sağ elile de oksijen borusunu kasanın yan tarafına tuttu. Biraz sonra, alevi gören yer kızardı.

Bu anda, dışarıda bir kapının kapandığı duyuldu. Kasanın başında bulunan adam, oksijen alevini söndürdü ve hiç vakit kaybetmeksizin büyük vazonun arkasına saklandı.

Dışarda, yaklaşan ayak sesleri işitildi. Sonra ortalık tekrar sessizliğe gömüldü. Adam, yanıldığını zannettiği bir anda, kapının ağır ağır açıldığını gördü. İçeriye, elinde tabanca tutan bir yabancı girdi. Evvelâ etrafına bakındı; sonra kapıyı dikkatle kapayıp, tabancayı cebine koydu. Ortalığı gözden geçirmeğe devam ederek, bir kaç adım ilerledi.

Vazonun arkasında saklı bulunan ilk ziyaretçi, üzerine gelenin bütün hareketlerini dikkat ve alâka ile takip ediyordu. Yeni gelen adam, paltosunun cebinden bir cep feneri çıkardı ve kasanın kilidini tetkike başladı. Sonra başını salladı ve cebinden bir anahtar demeti çıkarıp, kasayı açmak için, birer birer kullanmağa başladı.

Fakat bir netice elde edememiş olacaktı ki, tekrar başını iki yana salladı. Bütün anahtarları tecrübe ettiği halde, hiç biri uymamıştı. Adam, bir an sessizce durdu; sonra başını kaşıdı ve paltosunun düğmelerini açıp, iç cebinden bir âlet çıkardı. Vazonun arkasında gizli bulunan ilk ziyaretçi, bunun bir oksijen apareyi olduğunu anlamakta gecikmedi.

Adam, borusunu ayar ettikten sonra, bir kibrit çaktı ve gazı ateşledi. İlk gelen ziyaretçinin artık hiç şüphesi kalmamıştı. Bu adam, bir meslekdaştan başka kimse değildi.

Bir anda içinde bir isyan uyandı. Böyle bir küstahlıkla şimdiye kadar karşılaşmamıştı. Bunun intikamını almağa karar verdi. Ne suretle hareket edeceğini düşündükten sonra, yere çöktü ve emekliyerek, vazonun arkasından çıktı. Kasanın yanında duran adama yaklaştığı zaman sssizce ayağa kalktı ve yabancının omuzuna dokundu.

Adam hemen arkasını döndü ve hayretle karşısında duranın yüzüne baktı. Diğeri, sesine şiddet vermeğe çalışarak:

— Burada ne yapıyorsunuz? diye sordu.

Suç üstünde yakalanan, bütün vücudu ile ürperdi ve cevap veremedi.

İlk ziyaretçi sözlerine devam etti:

— Sizi şimdi hemen tevkif ettirmek niyetindeyim. Bunu da haketttiniz zannederim!

Suçlu, yine cevap vermedi ve başını önüne eğdi. Diğeri emretti:

— Evvelâ şu tabancanızı verin bakalım!

İkinci ziyaretçi itaat etti ve tabancasını, karşısında duran yabancıya uzattı. O da, kemali ciddiyetle silâhı cebine yerleştirdi ve elile kapıyı göstererek:

— Gidebilirsiniz! diye bağırdı.

Yeni bir emir karşısında kalan adam, evvelâ bir an tereddüt etti. Fakat sonra, başka çıkar yol bulamamış olacaktı ki, döndü ve kapıya doğru yürüdü. Henüz bir kaç adım atmıştı ki, geri döndü ve masanın üzerinde işler bir vaziyette bıraktığı oksijen apareyini almak istedi. Alev kasanın yan tarafında ufak bir delik açmış bulunuyordu.

Bu işi ilk yapmak isteyen adam, cebinden tabancayı çıkardı ve meslekdaşına doğru çevirdikten sonra, emretti:

— Aparey burada kalacak! Gideceğiniz yere onsuz da gidebilirsiniz! Şimdi üçe kadar sayacağım. Şayet üçte, sizi dışarda görmezsem, hiç tereddüt etmeksizin ateş edeceğim! Anlaşıldı mı? Haydi, ileri marş! Saymağa başlıyorum: Bir.. İki..

Bu anda hiç beklenilmedik bir şey oldu. Oda birdenbire ışıkla doldu. Elektrikler yanmıştı. Kapı hızla açıldı ve eşikte, evin sahibi göründü. Kapıya doğru çevrilmiş olan tabancayı ve iki erkeği görünce, bir an şaşırır gibi oldu; fakat sonra kapının arkasına saklanmak için bir hamle yaptı.

Elinde tabanca tutan adam, gü-

(Devamı 11 nci sayfada)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK NEŞRİYAT

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 17
14 OCAK 1958

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

HİKÂYE

ÇEVİREN: OKTAY HANHAN

Çarpık YOLCU

Vapurla Nevil'e vardığımda vakit epeyce gecikmişti. Hava kararıyordu. Üstelik yağmur da ansızın bastırıvermişti. Şimdi ben, bu musibet havada, 40 kilometrelik yolu yürüyerek Beyaz Hikor çiftliğine nasıl gidecektim?

Orada, arkadaşım Yendor Deer ile karısı Penny oturuyordu. Meşhur bir muharrir olan Yen, pazar gününü beraber geçirmemiz için beni çiftliğine davet etmişti. Beni, laboratuarımdan ve atom silâhları üzerindeki çalışmamdan uzaklaştıracak olan bu daveti derhal kabul ettim. Zira, böyle gizli silâhlarla uğraşmak âsabımı bozmağa başlamıştı.

Gelgelelim, en son dakikada bile merkezden verilen bir emir, plânlarımı bozabilirdi. Dolayısiyle ne zaman geleceğimi onlara söyleme - miştim. Artık bir kolayını bulup, çiftliğe çıkmalıydım.

İskele meydanına inince, bir taksi yanıma yaklaştı. Şöför:

— Nereye bayım? diye sordu.

Beyaz Hikor çiftliğine kaça götüreceğini sordum.

— Vallahi beyim, dedi. Gideceğimiz yer çok uzakta.. Üstelik yağmur da yağıyor.. Haydi, sizin için on liraya giderim!

— Çok istedin, veremem!

Dünyanın ve insanlığın istikbali benim elimdeydi ama, cidden bu şöföre verecek fazla param yoktu.

Adam beni şöyle bir süzdü. Şöförlerin birer insan sarrafı olduğunu kim söylemişse, ona bütün kalbimle hak veriyorum. Bir bakışta, benim bu parayı veremiyeceğimi anlamıştı:

— Ne yapalım? Bari şuracıkta biraz bekle. Eğer o yola gidecek ir kaç müşteri daha bulursam, senden az para alırım!

Şöföre baktım. İnsanın üzerinde kolayca silinmeyen bir intiba bırakıyordu. Otuz yaşlarında olmasına rağmen, çocukça bir çehresi vardı. Saçları ve bıyıkları kıpkırmızı idi; suratı ise kocaman çillerle dolu idi.

Diğer şöförlerle pazarlık etmek - tense, onun geri dönmesini bekle - dim. Biraz sonra geri geldi:

— Haydi, gel bakalım, abi! Üç kişi daha buldum. Artık beş liraya da fazla demezsin ya?..

Yağmur gittikçe sıklaşmağa başlamıştı. Kabul ettim. Diğer yolculardan bir tanesi polisti. Az ötede inecekmiş.. İkincisi, esmer bir kız.. Oldukça genç ve güzel.. Son yolcu, beyaz saçlı ve soluk çehreli bir adamdı. Mümkün olduğu kadar çabuk, Brunsvik hastahanesine gitmek istiyordu. Acelesinden, bir doktor olduğunu tahmin ettim. Lâkin, soluk çehresine bakılırsa, bir hasta olduğuna inanmak lâzım..

Polis, önde, şöförün yanında oturuyordu. Ben ise arkada, kızla beyaz saçlı adamın ortasındaydım.

Şöför, radyonun düğmesile oynuyordu:

— Ne berbat hava! Bari müzik dinliyelim; yağmuru unutturur!

Az ötedeki çiftlikte polis, şöförü durdurdu. Ona parasını öderken, rad yodaki müzik kesilmiş, birisi konuşmağa başlamıştı:

"— ..Bu adam Nevil yakınında bulunan Madon Tımarhanesinden firar etmiştir. Az sonar, Nevil vapur iskelesinden bir taksinin kaybolduğu polise bildirilmiştir. Azılı delinin, izini kaybetmek maksadiyle bu taksiyi çaldığını tahmin ediyoruz. Dikkatli bulunun; bu adam bir katildir; silâhlıdır. Size tarifini veriyoruz: 35 yaşlarında, 1.80 boyunda, saçları ve bıyığı kıpkırmızı renkte, suratında kocaman çiller vardır. Kendisini görenlerin.."

Spikerin sesi derhal kayboldu. Şöför radyoyu kapayarak motoru çalıştırmıştı. Polis, evin merdivenlerini tırmanıyordu. Ona bağırmak için ağzımı açtım; fakat kelimeler ağzımda kaldı. Hareket etmiştik.

İlk söze başlaayn şöför oldu:

— Bıktım bu ajans haberlerinden.. Hep ayni şeyler.. Yok, bilmem kim şuraya gitmiş, o gelmiş, v.s. v.s. Bunları kim dinler? Ben müzik isterim!

Bunu söylerken başını yana çevirmişti. Elektrik fenerinin ziyası altında, kızıl saçlarını, kıpkırmızı bıyığı ile iri çillerini gördük.

Yanımdaki kız koluma dokundu:

— Spikerin söylediğini d.. duy.. duydun mu? diye fısıldadı.

Beyaz saçlı adam konuşmamızı kesti:

— Şşşşt!..

Sesi sert ve otoriterdi. Emir vermeğe alışık bir adam gibi hareket ediyordu:

— Şöför efendi, derhal Brunsvik Hastahanesine çek!

Şöför, aniden geriye bakarak, beyaz saçlı adamı, gür kırmızı kaşları altından süzdü. Sonra tekrar önüne dönerek, yolu tetkik etmeğe koyuldu.

Beyaz saçlı adama fısıldayarak:

— Ne yapacaksınız doktor? diye sordum.

Aldığım cevap, sert bir "Şşşşt!" oldu.

Sustum ve düşünmeğe başladım. Adamın hakkı vardı. Eğer fısıldamakta devam etseydik, deliyi kızdırarak bizi öldürmesine sebep olacaktık. Kendi kendime: "Bu doktor ne yaptığını biliyor galiba.. Herhalde mesleğinde bir çok delilerle uğraşmıştır." dedim.

Yanımdaki kızın dizleri titriyordu. Elini, "Korkma!" derecesinde sıktım. Lâkin benim de yüreğim atıyordu.

Bu sırada şoseden ayrılarak, dar bir yola sapmıştık. Karanlık bir ormanın ortasından geçiyorduk. Gayri ihtiyarı irkildim. Burada kolayca insan öldürülebilirdi.

Ormanda az ilerlemiştik ki, kızıl

(Devamı 11 inci sayfada)

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

— Ne olduğumu bilemedim. Odada senin gözünün önünde beni belimden kavradı; derken lâmba söndü; arkasından kapıyı şiddetle vurdu; koridorun lâmbasını da söndürdü. Öyle kuvvetli adam ki, beni bir koluyla havada tutuyor ve zaptediyordu. Sonra yıldırım gibi beni sokağa çıkardı. Yere indirdi; elimden yakaladı: "Sakın beni bırakmayın, başınıza felâket gelir!" dedi. Merdivenli yokuştan koşa koşa Tophaneye kadar indik. Arada bir, girintili, çıkıntılı yerlerde saklanıyorduk. Tophaneden bir otomobile bindik; Beyoğlunda büyük bir birahaneye girdik. Orada sana bir mektup yazdı; bana verdi. Sonra tekrar otomobile bindik; beni kapıya kadar getirdi.

Mehmet Rıza hayretle bağırdı:

— Bizim kapıya kadar mı?

— Evet, şimdi.. Bizim kapıya kadar..

— Ne küstah!..

— Selâm söyledi sana..

Melâhat, mektubu kocasına verdi. Mehmet Rıza, gittikçe uzaklaşan bir otomobil sesine kulak vererek, içinden: "Belki Cingözü götüren arabanın gürültüsü budur" derken zarfı yırtıyordu.

Bunda, şu satırları okudu:

"Azizim Mehmet Rıza;

Senden bu muameleyi göreceğimi hiç ummuyordum. Fakat şu satırları yazarken, karşımda bulunan Melâhat hanıma gözlerim kaydıkça, kıskançlığına hak vermemek elimden gelmiyor. Senin yerinde ben olsam, bu harikayı apartman kapıcısından tut da, mahalle bekçisine ve kümesteki horozlara varıncaya kadar, her erkek mahlûktan kıskanırdım.

Fakat kadınlara son derece zaafım olduğu halde, senin karın olduğu için, Melâhata fena gözle bakmak hatırımdan geçmedi. Sekiz sene evvel, bir akrabandan zavallı Mebruke'yi nasıl kaçırdığımı bana hatırlatma! Akraba başka, karı başka... Senin bu gece bana yaptığın istikbale karşı benim, güzel Melâhat hanıma haciz koymam lâzım gelirdi ama, gene sana olan hürmetim buna müsaade etmedi.

İki gözüm Rıza, bu akşam seni takip ediyordum. Ridvayların evine ikinci kat penceresinin camını kırarak nasıl girdiğini gördüm. Ayni yoldan ben de eve girdim. Fakat gecikmiştim. Sen, deli kızın odasında defteri muayene ederken, ben arkanda idim. Boğazına sarılıp o defteri alacaktım, yapamadım. Sonra mahzende seni hapsedeyim dedim, olmadı.

Nihayet mutfağa doğru yürüdüğünü gördüm ve kapıda durarak ayağına bir çelme taktım. Yüzü koyun yere kapaklandın. Mutfak penceresinden giren karşı apartmanın ışığında bir elini gördüm. Yerde idi ve silâh iki karış öteye fırlamıştı. Hemen demir ökçemi elinin üstüne bastım ve gırtlağına sarıldım.

Tekme atmak ihtimali olan günlerde bu ökçesi ve burnu demir kaplı iskarpinleri giyerim. Senin bildiğin tarzda değildir. Kendi icadımdır. Bu iskarpinlerle bir insanın karnını deşmek bile mümkündür.

Evde sen bu işin farkına vardın.. Zekâna diyecek yoktur.. Tebrik ederim. Beni pikaba doğru yollayarak silâh çekmen de mükemmeldi. Ben, ökçelerimi imtihan etmek istiyorsun sandım; aldandım. Yaşa kahramanlık olsun diye, üstelik senin evine tek başıma gelmiştim. Bilirsin ki ben, öyle adamlarımın himayesi altında yakayı kurtarmayı pek sevmem.. Sen piştovu çekince, bende şafak attı. Fakat zannederim ki, metanetimi kaybetmedim.

Tecrübe ile biliyorum ki, insanın en büyük silâhı ümittir. Meyus olmayan, mağlûp olmaz. Muhterem Melâhat hanımın güzel vücudu sayesinde yakayı kurtardım. Biraz patırdı oldu, ama çare yok.. Kan dökülmedi ya, ona bak!.. Seninle benim aramda böyle şeyler, köşe kapmaca oyunundan fazla heyecan uyandırmağa değmez, aldırma! Kapıyı çarparken biraz elin acıdı galiba.. İtiraf ederim ki, bunu da hesaplıyarak yaptım; affet!..

Kabahat sende; benimle ittifak etmeyi kibirine yediremedin. Halbuki bana çok muhtaç olacaksın.. Her ne ise, kader böyle imiş.. Her horoz kendi çöplüğünde öter. Bakalım hangi vaziyetlerde karşılaşacağız? Hoşça kal, gecen hayırlı olsun! Ben de eve gidip, deli kızın defterinden manâ çıkarmağa uğraşacağım. Delirmezsem iyi.. Daima senin yegâne dostun ve yegâne düşmanın:

Cingöz Recai"

Mehmet Rıza mektubu elinden fırlatıp attı ve mırıldandı:

— Edepsiz!..

Bir taraftan da, soyunmağa başlayan karısının çıplak kollarına garip şüphelerle bakıyordu: Hayır diye düşündü, şüphenin manâsı yoktur.

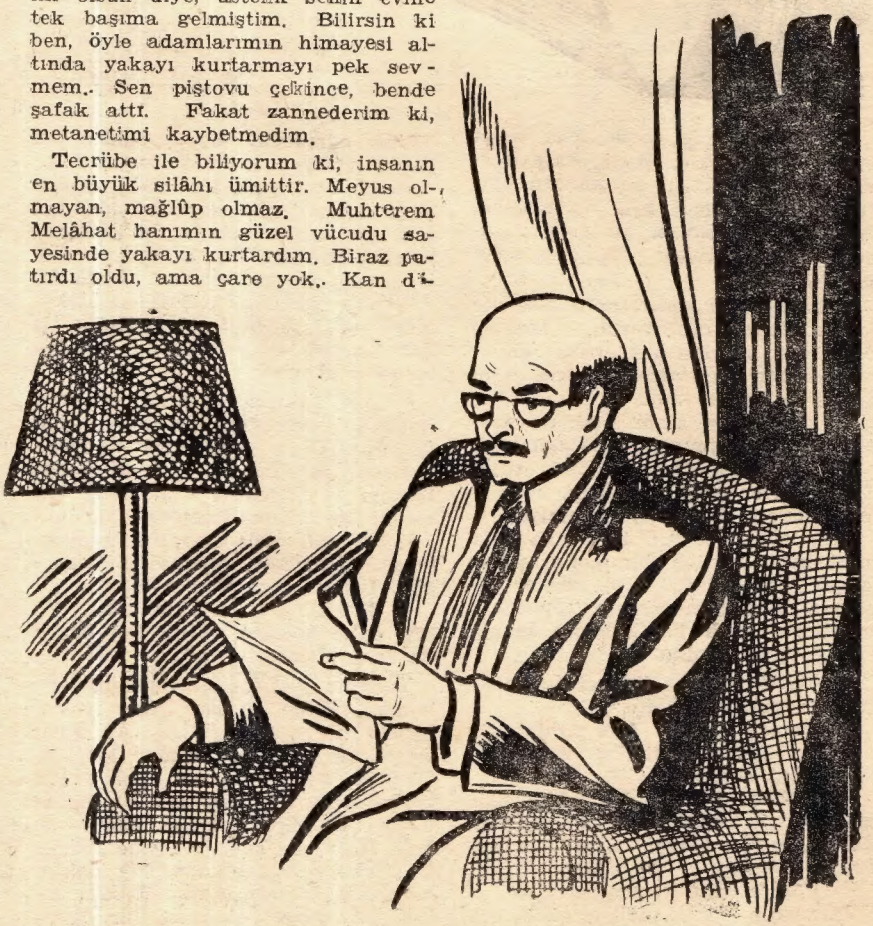

Ve kendisi de ağır ağır soyunmağa başladı.

ARSEN LÜPEN'İN TEKLİFİ

Gazeteler, duvara gömülen kadın vak'asında Arsen Lüpen'in parmağı olup olmadığını bir iki gündür münakaşa etmeğe başlamışlardı. Vak'anın ayni günlere tesadüf etmesi, tabiatile halkta ve matbuatta bu şüpheyi uyandırıyordu.

Cingözün Mehmet Rızayı ziyaretinin ertesi günü bütün gazetelerde herkesi şaşırtan bir mektup çıktı. Gazetelere posta ile gönderildiği yazılan bu mektup, Türk miletine hitap ediyordu. Ve altında "Arsen Lüpen" imzası vardı. Arsen Lüpen, Arsen Lüpen gazetelere mektup gönderiyor.. Demek onun İstanbulda bulunduğu doğru imiş..

Her yerde, bu mektubu neşreden bütün gazeteler elden ele geçerek tekrar tekrar okunufordu. Hem de Fransızca değil, selis bir Türkçe ile yazılmış olan mektupta aynen şu satırlar vardı:

"Büyük Türk Milleti;

Tarihin ve tabiatın en güzel eserlerini göz önüne serdiği İstanbul şehrine gelişimin, bütün yurdunuzda uyandırdığı alâka, bana büyük bir gurur vermişti. Fakat aradan bir kaç gün geçmedi ki, daha düne kadar ziyaret fırsatını bulamadığım Cinci meydanındaki tüyler ürpertici cinayetin benim elimden çıktığını zannedenlerin de bulunduğunu öğrendim. Ve bu, benim gururumu teessüre çevirdi. Hem de büyük bir teessür..

Nasıl, diye sordum kendi kendime. Nasıl, bütün hayatı böyle canavarları adalet pençesine vermek için polise yardım etmekle geçen benim gibi bir adamdan hâlâ şüphe edenler mi var? Bütün hayatımın ve sergüzeştlerimin bazan pek yarım yamalak ve kusurlu olmakla beraber tamamile ve bir kaç defa Türkçeye çevrilmiş olduğunu biliyorum

Böyle olduğu halde, benim tırnaklarımın ucunda bir damla kan lekesi bulunanlardan, hattâ benim mesleğimden olmalarına rağmen, sanatlarını büyük ahlâkî prensiplere pek mugayir bir tarzda işleten hırsızlardan ne kadar nefret ettiğimi bilmiyenlerin, gazeteciler gibi münevver bir sınıf arasında hâlâ bulunmasına şaştım, kaldım..

Hayır, hayır.. Beni iyice tanımıyanlara tekrar ederim ki, herhangi bir iğrenç ve vahşiyane işte, Arsen Lüpen parmağı aramak, şöhreti bütün cihanı tutan yüksek Türk polisini şaşırtmaktan başka netice vermez.

Ben, Fransa'da bu türlü şüpheler altında kaldım. Ambrüjan, Daval'i öldürdüğü zaman da Figaro gazetesinin gafil polis muharriri benden şüphe etmişti. Halbuki zavallı kâtibi öldüren konttu ve maktül, benim hiyanetime nasıl uğrayabilirdi ki, benim adamımdı.

Bugün Fransız efkârı umumiyesi, benim cinayetten, hattâ alçakça hırsızlıklardan ne kadar nefret ettiğimi, müteredditlerle Fransız polisi kadar çarpıştığımı pek iyi bilir. Türk halkının da pek yakın zamanda bu şüpheden kurtulacağını umarım. Çünkü, zavallı kızı duvara gömen çeteyi meydana çıkarmağa ben de kendi vasıtalarımla çalışıyorum. Hakikat yakında anlaşılacaktır.

San'atımı ilâna hacet yok; ben hırsızım ve katil değilim. Hem de pek zengin olanların servetlerinden bir kısmını çalarak, kendilerine zarar vermiyecek tarzda hırsızım. Meselâ pek zengin âbidelerle dolu olan İstanbuldan güpegündüz Çemberlitaşın aşırıldığını duyarsanız, bunda Arsen Lüpen'in parmağını arayabilirsiniz. Yahut, yeryüzünün en güzel tabiat resimlerile çevrilmiş o muhteşem Çamlıca tepesini bir gün yerinde bulamazsanız, benim yelek cebimin içine bakabilirsiniz..

İsterseniz bir tecrübe yapalım.. Dokuz gün sonra İstanbul Matbuat Cemiyetinin Kalamışta Belvü Otelinde bir bahçe eğlencesi var. Şimdiden gazete ilânlarında, oraya meşhur Viyanalı opeert artisti Matmazel Emma'nın da geleceği ve şarkı okuyacağı haber veriliyor. Ben, bu güzel san'atkârı Viyana'da çok seyrettim. Harikulâde kıymetli bir inci gerdanlığı olduğunu ve bu mücevherı İstanbula da getirdiğini biliyorum.

Eğer kendisi razı olur ve razı olduğunu gazetenizde bir mektupla bana bildirirse, o gece bahçeye geleceğim. Saat tam ikide, herkesin gözünün önünde gerdanlığı çalacağım ve beş dakika sonra kendisine iade edeceğim. Eğer bu yüzden Matmazel Emma küçücük bir zarar görürse, bana Arsen Lüpen demesinler.. Bütün şerefim üzerine temin ederim ki, mücevher kendisine aynen iade olunacaktır. Polis de o gece orada istediği tedbirleri alabilir.

(Devamı var)

KUR'AMIZA KATILACAK OKUYUCULARIMIZA

İlk on sayımızda okuyucularımız arasında yayınladığımız "yanlış bulma" müsabakamıza iştirak edeceklere bir ay müddet veriyoruz. Bu bir ay içinde, yani 15 Ocak 1952 tarihine kadar bu 10 yanlış bulup müsabakamıza katılan okuyuculararasında kur'a çekilecek ve kazananlar isimlerile ilân edilecektir.. Okuyucularımıza başarı ve iyi şanslar dileriz.

En Güzel Hikâye,
En Heyecanlı Roman
En Sürükleyici Yazı
ve Resimleriyle
ARMAĞAN
Ciltleri
OKUMA ZEVKİNİZİ ARTTIRAN EN İYİ ARKADAŞINIZDIR
Bütün Kitapcılarda Bulunur
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ Cağaloğlu - Türbedar Sokak No: 16 İSTANBUL

GARP CEPHESİ

BÜYÜK HARP ROMANI

BEN BUNU YAPAMAM!..

BUNA FAZLA ÜZÜLMEYİN NİHAYET UNUTMAYALIM Kİ HARPTEYİZ.

BİZE GÜZEL BİR İŞ VERİLDİ TERKEDİLMİŞ BİR KÖY BEKLEMEMİZ EMREDİLDİ...

ARTIK AÇLIĞA ELVEDA ÇOCUKLAR TAM BİZE GÖRE İŞ..

BEER

ACABA ŞURADA BİR KAÇ TAVUK, BELKİ DE BİR KAÇ YUMURTA BULAMAZMIYIZ

FAZLA ARAMAYA HACET KALMADAN ÖYLE BİR YER BULMUŞTUK Kİ...

HEY PAUL! BİR SOBA, BORULARI DA TAMAM. BİRAZ ET BULDUK MU BURADA PİŞİREBİLECEĞİZ.

PEKİ SOBAYI NASIL YAKA BİLDİN PAUL?

NENE LÂZIM SENİN. SEN ŞU KAZI GETİR BAKALIM!..

GAYRETLERİMİZ MUVAFFAKİYETLE NETİCELENDİ. KÜMESTE İKİ KAZ BULDUK.

HER ŞEY YOLUNDA İDİ. FAKAT DÜŞMAN BALONLARI BACADAN ÇIKAN DUMANI GÖRMÜŞTÜ..

ŞU MÜKELLEF YEMEĞİ YEMEDEN HAVAYA UÇARSAM TALİHİME KÜSERİM.

YEMEĞİ KURTAR.

MUTFAK VE KİLER VAZİFESİ GÖREN ODADAN, MERMİ VE İNFİLÂK SESLERİ ARASINDA FIRLADIKKAT İLE KROPTEN CEREYİ KULPLARINDAN TUTMUŞLARDI. TRADEN, HAVUÇLARI, MÜLLER DE PATATESLERİ TAŞIYORDU.

BEN DE ELİME GEÇİRDİĞİM BİR EKMEK PARÇASI İLE PEŞLERİNDE İDİM..

YEMEĞİ HAZIRLAYABİLECEKMİYİZ?

İKİ SAAT SONRA YEMEĞİMİZ TAMAMDI...

ARKASI VAR

Şarkıcı Kovboy GENE AUTRY

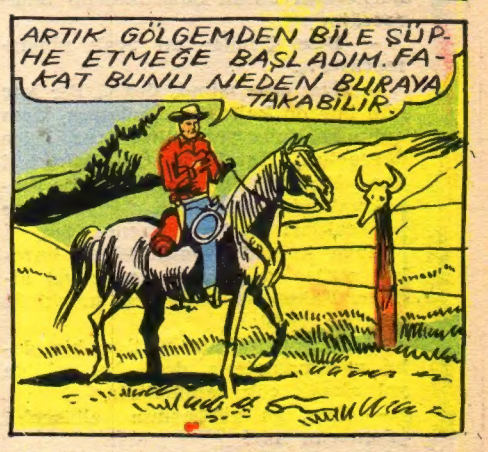

ARKASI VAR

DEHŞET DOLU BÜYÜK CASUS ROMANI:

VATANSIZ CASUSLAR

Yazan: NİYAZİ AHMET

— O halde biz, ayni zamanda Çinlilerin hesabına da çalışıyoruz?

— Öyle görünüyoruz..

— Bir taraftan da Rusların?..

— Evet..

— Peki, Moskovadan kaçmamız onları şüphelendirmedi mi?

— Hiç..

— Ya, Amerikalılar?..

— Amerikalılara çok iyi haberler verdim. En mühimini de gece vereceğim.. Çünkü haber vermeden önce, öldürdüğümüz kumandanın evrakını tasnif etmemiz lâzım.. Cephe gerilerinin bütün hazırlıklarını bildireceğim..

— Bize Çinliler mi uçak göndereceklerdir?..

— Evet ama, şimdi değil.. Bir kaç gün burada kalmağa mecburuz. Hem bulunduğumuz yeri bilmiyoruz. İyice öğrenelim. Nerelerde Çin askerleri var.. Bir de Rus casusları ile konuşmalıyım. Onlardan da, Çinlilere yapacakları yardımı öğreneceğim.

Hava karardığı vakit tekrar hareket ettiler ve sabaha kadar yol aldılar. Fakat bu sefer çok müşkülât çektiler. Saki:

— Yerleşeceğimiz yerden bir daha ayrılmamalıyız, dedi. Bu şekilde yol almak çok tehlikelidir.

— Ben, şu yüzbaşının elbisesini çıkarayım mı?

— Sakın! İşimize yarayacak!..

— Ama Çince bilmiyorum ki..

— Zararı yok; Çin ordusunda İngilizce bilenleri de var. Hem şimdi bunu konuşmanın sırası değil.. Hele iş ona kalsın..

— Peki, bu tepeye yerleşmeyi neden istiyorsun?

— Etrafı daha iyi görmek için.. İşte şu tepe bizim için elverişlidir. Bize karargâh olabilir.

— Karargâh mı?

— Tabiî.. O kadar silâhımız var..

Tepeye otomobilleri çıkaramadılar. Çinli:

— Jip çıkar, dedi.

Tecrübede muvaffak oldular. Kamyonetin içindeki eşyaları da parça parça jip ile naklettiler. Saki yine telsizi kurdu. Başından hiç ayrılmıyordu. İlk aldığı haberi Halide müjdeledi:

— Gönderdiğimiz para, benim adıma bankaya yatırılmış.. Bu haber çok mühimdir. Tokyo'ya gidince ne yapacağımızı biliyor musun?

— Nereden bileyim?

— Büyücek bir yat satın alacağız. Onunla seyahate çıkacağız. Avrupaya gideceğiz. Ben, Avrupaya bayılıyorum..

— İstanbula da gideriz.

— İstanbul neresi?

— Demek İstanbulu bilmiyorsun?

— Bilmiyorum.

— Benim memleketim. Türkiye.. İstanbul, dünyanın en güzel yeridir.

Halit birden coşmuştu. Gerçi İstanbulu iki defa görmüştü ama, istediği gibi anlatabilirdi. Boğaziçini, Kızkulesini, Galata Kulesini, Ayasofya'yı, Yenicami meydanını, köprüleri anlattı.

Saki, onun bu candan anlatışına öyle dalmıştı ki, telsizi bile unutmuştu. Birden işaretler gelince:

— Dur! Dur!.. diye dikkat kesildi.

On dakika dinledikten sonra, kendisi de haberler verdi:

— İşler yolunda, dedi. Bak, anlatayım: Cephe genel karargâhı yaydığı bir haberde, bizim yaptığımız işi anlattı.

— Hangi işi?

— Canım uçurduğumuz karargâhları..

— Peki, ne olmuş?

— Dediğim gibi, bir tek canlı insan kalmamış.. Bizim de ölenler arasında bulunduğumuzu sanıyorlarmış..

— Şimdi ne olacak?

— Ben de bildirdim.. Kaçıp kurtulduğumuzu.. Yüzbaşının da bir er ile aramızda olduğunu söyledim. Biz gezmekte iken bombardıman oldu, dedim.

— Peki, bu telsizi nereden bulduğumuzu merak etmediler mi?

Saki, bunu hiç düşünmemişti:

— Bunu sordukları vakit cevap veririm. Bulunduğumuz yeri söyledim. Bize bir helikopter göndermelerini rica ettim.

— Ne dediler? Gönderecekler mi?

— Tabiî..

— Peki, buradan nereye gideceğiz?

— İşte onu, o zaman anlarız. Helikopter gelince, nerede bulunduğumuzu, Japonya'ya ne kadar mesafede olduğumuzu öğrenince, kararımızı veririz. Şimdi rahat edebiliriz. Helikopter gelinceye kadar yapacak bir işimiz yok..

Çinli er koşa koşa geldi. Vâdide Çinli devriyeler gördüğünü haber verdi.

Saki:

— Allah vere de yerimizi keşfetmeseler, dedi.

— Tehlike mi var?

— Tabiî.. Onları öldürebiliriz ama, geri gitmeyince, şüphe eder, arkasından daha büyük kuvvet gönderirler..

Çinli devriyeler epey dolaştıktan sonra gözden kayboldular. Saki, ele geçirdiği evrakları ve haritaları tetkik etmeğe başladı:

— Bunlar çok mühim, diyordu. Bütün sırlar bunların içinde.. Sonra, mühim bir de oyun aklıma geldi.

Müttefik ordularla Çinlilerin en büyük savaşlar yaptıkları Sivu bölgesinde Çinlileri perişan etmek için bulduğu oyun sahiden güzeldi. Telsiz ile Sivu bölgesi kumandanına şu haberi gönderdi:

— Gece yarısı bütün mevzileri boşaltınız.. Müttefik kuvvetler en büyük hava ateşini yapacaklar.. Perişan olacaksınız..

Sonra müttefiklere şu haberi verdi:

— Sivu bölgesine hücum ediniz.. Kolayca işgal edeceksiniz.. Çünkü Çinliler mevzileri boşalttılar..

Sonra Halide döndü:

— Çinliler kuduracaklar.. Ben, harbi on beş gün buradan idare edebilirim. Helikopter gelmezse, yarın da bir oyun oynıyacağım..

Halid, hep Harri'yi düşünüyordu:

— Bunları bizim yaptığımızı anlarlarsa, zavallı Harriciğin canına kıyarlar..

— Çok doğru.. Biz, Harri'yi de kurtarmalıyız.. Şimdi bununla uğraşacağım..

Telsiz cihazının başına geçti. Tokyo'daki Çin casuslar merkezine şu haberi verdi:

"— Nezdinizdeki Harri'yi Tabiroha caddesindeki 218 numaralı benim küçük evime götürünüz; orada muhafaza ediniz."

Sonra Amerikan casuslar merkezine de şu haberi gönderdi:

"— Tabiroha caddesi 218 numaralı evi iki gün sonra sabaha karşı basınız ve işgal ediniz. İçerde bulacağınız gazeteci ve fotoğrafçı Harri'yi ben gelene kadar başka bir yerde muhafaza ediniz. Neticeden bana malûmat veriniz."

Saki, bu işi de yaptıktan sonra, rahat etti:

— Bütün işlerimiz böyle giderse, yaşadık, dedi.

Saki, tetkik ettiği evraklar arasında, Çinlilerin Miro vâdisinde büyük cephanelikler kurduklarını ve bütün silâh ve malzemelerini buralara yığdıklarını, bu vâdinin bir kilometre uzağındaki düzlüğü de uçak meydanı haline getirdiklerini öğrendi. Bu mühim haberi Amerikan casuslar merkezine bildirdi:

— Miro vâdisi bombardıman edilirse, Çinlilerin bu havalideki bel kemiği kırılır.

Amerikan casusları, Saki'nin verdiği haberlerin hep doğru olduğunu bildikleri için, vakit geçirmeden orduya haber verdiler ve yüz elli bombardıman uçağı Miro silâh depolarını mahvetti. Çinliler, bu üst üste gelen felâketlerden telâşa düşmüşlerdi.

Saki, üçüncü bir felâket daha hazırladı. O da, Çinlilerin göz bebek-

leri gibi sakındıkları büyük silâh fabrikaları ile, elektrik merkezlerinin toplandığı Yeni Şehir idi. Yalnız, buranın bombalanması biraz güçtü ama, Çinliler, Amerikalıların buraya akın edeceklerini akıllarına getirmezlerdi. Çünkü, bu şehrin yerini bulmak o kadar kolay değildi. Silâh fabrikaalrının burada olduğu pek gizli tutulmuştu. Hattâ bu âna kadar bunu Saki dahi bilmiyordu. Eline geçirdiği kumandanın evraklarından öğrenmişti.

Saki, bu şehri de bildirdi ve hiç vakit geçirilmeden bombalanmasını söyledi. Bir kaç gün sonra bu şehir de olduğu gibi havaya uçurulmuş ve civarındaki uçak meydanı da bir toprak yığını haline getirilmişti.

Bu felâketler, Çinlileri harekete getirdi. Bu gizli yerleri müttefikler nasıl buluyorlardı? Bunları kim haber veriyordu?

Çin istihbarat servisi derhal Saki'yi hatırladı. Acaba bu işleri Saki mi yapıyordu? Tokyo'da Harri de ellerinden kaçırılınca, Çinlilerin şüphesi büsbütün arttı. Bunları yapan mutlaka Saki idi.

Saki de, verdiği haberlerden sonra, kendisinden şüpheleneceklerini düşünmüş, helikopter için bulunduğu yeri haber vermiş olduğuna üzülmüştü. Bu vaziyet karşısında yerlerini değiştirmeğe karar vermişti:

— Halid, buradan uzaklaşalım.

— Tehlike mi var?

— Olabilir.. Çinliler benden şüphelenebilirler.. Yerimizi de biliyorlar.

— Peki, buradan uzaklaşırsak, bulamazlar mı?

— Belki.. Hiç olmazsa biraz daha geç bulurlar..

— Şimdi bizi kim kurtaracak?

— Onu da yeni yerimizde düşünürüz..

* * *

O gece, gizledikleri otomobilleri ile tası tarağı toplayacaklardı. Saki:

— Hiç olmazsa iki gün uzaklaşmalıyız, dedi.

— Ne tarafa gideceğiz?

— Güney tarafımızdaki ormanlara.. Bir aylık yiyeceğimiz var.. Ondan sonra işimiz Allaha kalır.

Üç günlük bir yol aldılar. Saki, telsiz cihazını kamyonetin içine kurmuştu. Yolda giderken de çalıştırıyordu. Çünkü mühim haberler alabilirdi.

Üçüncü günün akşamı, Çin telsizinin bir şifresini aldı. Şifreyi çözemedi. Hemen bu şifreyi Amerikan gizli servisine bildirdi ve çözülmüş olarak kendisine vermelerini rica etti.

Saki, beş, altı saat sonra bunun cevabını alınca sapsarı kesildi:

— Vay canına!.. dedi.

Halid direksiyonda idi. Saki'nin "Vay canına!" demesi o kadar hızlı olmuştu ki, Halid hemen arabayı durdurdu ve:

— Ne var? Ne oldu? dedi.

— İşler mühim..

— Vaziyetimizi anladılar mı yoksa?

— Öyle bir şey.. Kendimize çok emin bir yer bulmalıyız.

(Devamı var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

MANDRAKE

MANDRAKENİN EMRİ ÜZERİNE ABDULLAH RAVAKI BOŞLUĞA BIRAKTI..

17.

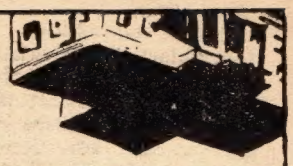

FAKAT BİRDEN BİRE DURUYOR..

TEKRAR YÜKSELİRKEN ABDULLAH ONU TUTUYOR..

MANDRAKENİN YENİ BİR İŞARETİ İLE EV TEKRAR TEMELLERİ ÜSTÜNE KONDU...

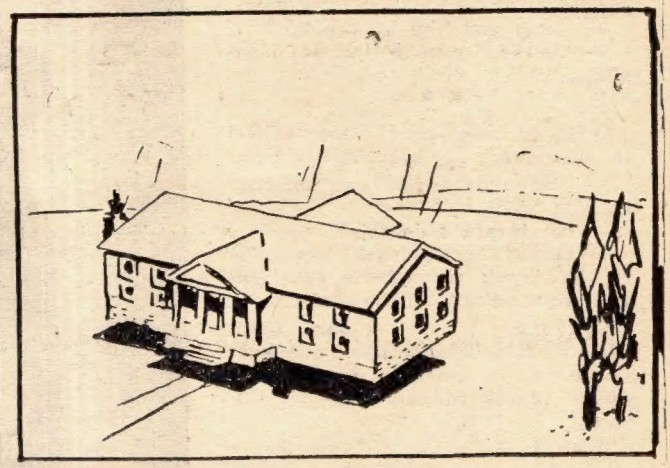

MANDRAKE YENİ BİR İŞARETİ İLE HAVAYA KALDIRDI...

ARKASI VAR

GARİP YOLCU

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

saçlı şöförün uzanarak, âlet kompartmanından bir şey aldığını gördüm. O anda frene aniden basarak, elinde parlayan şeyle beyaz saçlı adama hücum etti.

Aniden davranarak şöförün kolunab ir darbe indirdim. Elindeki el feneri yere düştü. Beyaz saçlı adamın kafası çizilmekle kalmıştı. Cebinden bir rovelver çıkartarak şöföre çevirdi. Kafası parçalanmak tehlikesi geçirdiği halde, hâlâ soğukkanlıydı. Tıpkı bir operatör gibi diye düşündüm.

— Şöför, hiç durmadan beni Brunsvik Hastahanesine götüreceksin!..

Tabancadan mı, yoksa çok şaşırdığımdan mı nedir, bu emirin acaipliğine hiç dikkat etmedim. Eğer az düşünseydim, azılı bir deliyi direksiyon başında bırakarak, hepimizin hayatını onun ellerine teslim etmenin doğru olmadığını anlardım.

Hele, yanımdaki kız, elindeki ağır çantayı adamın eline indirip, tabancayı yere düşürünce, hayretim bir kat daha arttı.

Şöför :

— Yaşa, hanım abla! diyerek arkaya atladı; adamın kolunu arkaya kıvırdı.

Bu mücadele esnasında, benim doktor dediğim adamın başındaki peruka yuvarlanarak, kıpkırmızı saçları meydana çıkmıştı. Suratındaki beyaz tozlar da silinince altından iri çiller görünmeğe başladı.

Brunsvik Hastahanesine giderken kız arabayı kullanıyordu. Şöförle ben, arkada silkinip duran deliyi tutmağa çalışıyorduk.

Hastahanede ona deli gömleği giydirdiler. Geri dönerken kız dedi ki:

— Şöför, delinin suratına el feneriyle saldırınca, perukası azıcık kımıldadı. Ben de altından kıpkırmızı saçlarını gördüm. O zaman, çantayı indirmekte hiç tereddüt etmedim..

Şöför :

— İyi ki öyle yaptın, dedi. Hayatımızı kurtardın. Ne tuhaf! Ben bile ilk önce kendi öz kardeşimi tanıyamadım! Düşünün, o adam, benim ikiz kardeşimdir. Ama o "Şşşt" demesi yok mu, işte yakayı oradan ele verdi. Sahnede bir rol oynaması icap edince hep bu sözü söylerdi. Çok iyi bir aktördü, zavallı.. Günün birinde, dekorlardan birisi başına düştü. Hastahaneye kaldırdılar. Brunsvik Hastahanesi doktorlarından bir tanesi onu ameliyat etti. Galiba, beyin sinirlerinden bir tanesini koparmış olacak ki, kardeşim delirdi. O doktora olan kinini bir türlü unutamadı. Hastahaneye gitmek istemesi de, onu öldürmek içindi zaten.. Gördünüz ya, kendisi ne yaman aktör! Hepimizi aldattı. Zavallı kardeşim..

* * *

Beyaz Hikor çiftliğine gelince, başımdan geçenleri Yen'e anlattım. Gazetesine basmasını istedim.

— Hakikaten çok tuhaf bir vak'a dostum, dedi. Ama, yağma yok! Böyle bir şeyi yazsam, kimse inanmaz.. Boş ver!..

Galiba Yen, bu hikâyeyi benim uydurduğumu zannediyor. Hiç te öyle değil.. Yolunuz Nevil'e düşerse, kırmızı saçlı şöföre sorun; o size söylesin..

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Meslekdaş

(Baştarafı 2 nci sayfada)

lümseyerek ev sahibine baktı ve âhenkli bir sesle:

— Korkacak bir şey yok Mister Jordan, dedi. Siz gelmeseniz de olurdu. Yarım saat evvel, uzun zamandanberi aradığım bu kasa soyguncusunun evinize girdiğini gördüm. Ona biraz zaman bıraktım ve sonra hemen arkasından ben de girdim. İşte gördüğünüz gibi, burada cürmümeşhut halinde yakaladım. Polisten olduğumu herhalde anlamışsınızdır.

Ev sahibi, minnettarlığını göstermek istermiş gibi, vazifeşinas zabıta memurunun önünde nezaketle eğilip selâm verdi.

Kendine polis memuru süsü veren adam, meslekdaşına döndü:

— Şimdi gidelim dostum! dedi. Fakat evvelâ ellerini uzat! Alacağım bu küçük emniyet tedbirinden dolayı bana herhalde gücenmezsiniz.

Bunları söyledikten sonra, adamın ellerini bir iple arkasına bağladı ve ileriye itti.

Ev sahibi, polisin, hırsızın ellerini iple bağlamış olmasına biraz hayret etmekle beraber, uğrıyacağı felâketi düşündükçe, içinden ona yine teşekkür ediyordu.

Sahte polis hafiyesi, hırsızı yakasından tuttu ve kapıya doğru sürüklerken, ev sahibine seslendi:

— Mister Jordan, bize yolu göstermek lûtfunda bulunur musunuz?

* * *

Dışarıya çıktıkları zaman, polis rolünü oynayan adam durdu ve meslekdaşının önüne geçerek:

— Aptal herif! dedi. Şimdi bir dakika bile vakit kaybetmeden ortadan kaybol! Küstahlığına ceza olmak üzere, ellerini çözmiyeceğim. Bundan başka, bir çift sözüm daha var: Bundan sonra, daha dikkatli davranarak, yoluma çıkmamanı tavsiye ederim. Aksi halde seni hemen tevkif ettiririm! Bu defalık yaptıklarını affediyorum. Fakat bu, ilk ve son! Şimdi söylediklerimi iyice anladın mı?

Elleri bağlı olan adam, ağzını açacak vaziyette değildi! Fakat, sorulan suali cevapsız bırakmamak ve bu suretle karşısındakini kızdırmamak için, söylenenleri anladığını gösteren bir baş işareti yaptı.

Sahte polis hafiyesi, oradan geçen bir taksiyi çağırdı ve içine atladıktan sonra, meçhul bir semte doğru hareket etti.

Neye uğradığını anlamıyan diğeri ise, bir müddet aptal aptal gidenin arkasından baktı. Sonra, başını kaşımak istedi; fakat muvaffak olamadı. Ellerinin bağlı olduğunu unutmuştu. Fakat ne de olsa vaziyetinden memnundu. Kendi kendine:

— Dünyada ne kadar iyi insanlar ve hattâ polisler varmış?..

Diye söylenerek, dar bir sokağa saptı ve gecenin karanlığında o da diğeri gibi gözden kayboldu.

BAYTEKİN

17.

BİR GARDİYAN, ONLARIN KONUŞMALARINI KESER.
-DİKKAT! HERKEZ NEFES ALMA CİHAZLARINI KONTROL ETSİN. OKYANUS BAHÇELERİNE DALACAĞIZ!

BAYTEKİNLE BERABER, DİĞER MAHKÛMLAR HAVA BÖLMESİNE GİRERLER. KAPI ARKALARINDAN KAPANIR VE BÖLME SU İLE DOLMAĞA BAŞLAR.

AZ SONRA, YAN TARAFTA BİR KAPI AÇILIR. BAYTEKİN, YENİ ARKADAŞI İLE BERABER DENİZ ALTI HAYATINA ATILIR.

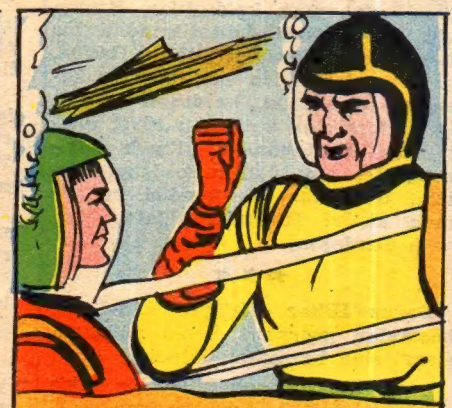

İRİ YARI BİR ADAM ONLARA DOĞRU GELİR.
-BURADA REİSİNİZ BENİM. EMİRLERİME KARŞI GELEN PİŞMAN OLUR. BUNDAN SONRA HAYATINIZ ARTIK BURADA GEÇECEKTİR...

-...ALETLERİNİZE GELİNCE. HEPİNİZE BİRER MASKE VERİYORUN. DİKKAT EDİN UÇLARI ÇOK KESKİNDİR. ELBİSELERİNİZE DEĞMESİN! İŞTE BU KADAR. HEPİNİZİN TALİHİ AÇIK OLSUN... İNŞALLAH ÖLMEDEN CEZANIZ BİTER.

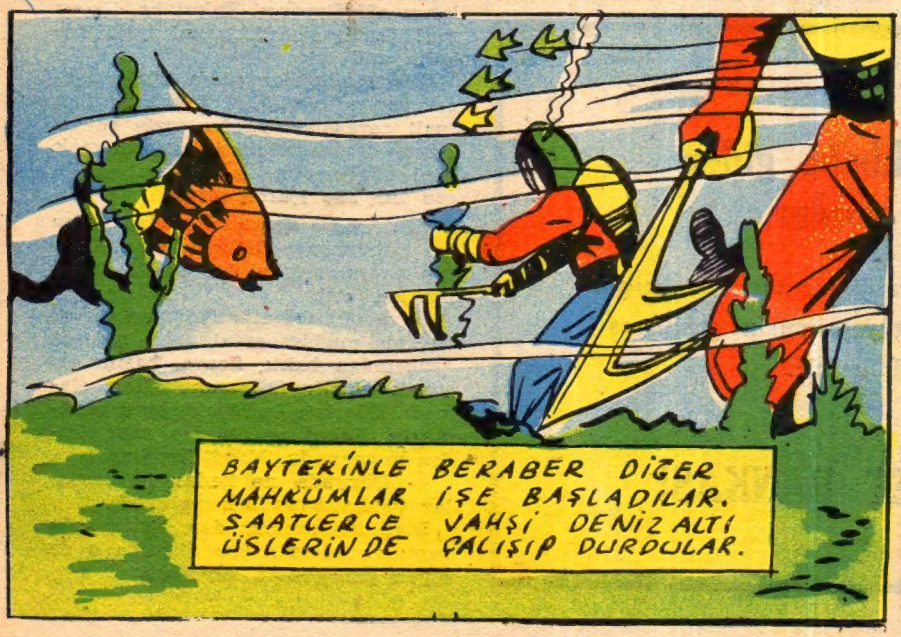

BAYTEKİNLE BERABER DİĞER MAHKÛMLAR İŞE BAŞLADILAR. SAATLERCE VAHŞİ DENİZ ALTI ÜSLERİNDE ÇALIŞIP DURDULAR.

İŞÇİ DENİZ ALTISINDA İRTİBAT MEMURU DİKKATLE ÖNÜNDEKİ ALETLERİ KONTROL EDİYOR.
- MAHKÛMLARI TOPLAYIN! ZANNEDERSEM YAKINLARINDA BİR AHTAPOT VAR.

ARKASI VAR